

Sud Bosne i Hercegovine
Sud Bosne i Hercegovine

Број: С1 3 У 20911 16 У
Сарајево, 23.6.2017. године.

Суд Босне и Херцеговине у Сарајеву у вијећу за управне спорове састављеном од судија Јадранке Брењо, као предсједника вијећа, Љиљане Лаловић и Ениде Хаџиомеровић, као чланова вијећа, уз судјеловање Станке Ђеклић, као записничара, у управном спору тужиоца Федерална управа цивилне заштите, Сарајево, улица Витомира Лукића 10, против рјешења број: УП1 03-1-37-1-225-9/15 НК од 29.12.2015.године, тужене Агенције за заштиту личних података у Босни и Херцеговини, у управној ствари обраде и заштите личних података, на нејавној сједници одржаној дана 23.6.2017. године, донио је следећу:

ПРЕСУДУ

Тужба се *uvažava* поништава се рјешење број: УП1 03-1-37-1-225-9/15 НК од 29.12.2015.године Агенције за заштиту личних података у Босни и Херцеговини и предмет враћа туженом на поновни поступак.

Образложење

Рјешењем тужене број: УП1 03-1-37-1-225-9/15 НК од 29.12.2015.године усвојени су као основани приговори

из Сарајева, из Сарајева, из Мостара, из Сарајева, из Сарајева и из Сарајева, поднесени против Федералне управе цивилне заштите и Федералног завода за пензијско/инвалидско осигурање Мостар-Кантонална административна служба Сарајево, због незаконите обраде личних података о посебном пензијском стажу подносилаца приговора, наложено им је да исправе чињенично стање проузроковано незаконитом обрадом личних података о посебном стажу подносилаца приговора, уз обавезу да у року од 15 дана изврше наложену управну мјеру из тачке II. диспозитива рјешења и о извршењу обавијесте Агенцију за заштиту личних података у Босни и Херцеговини.

Тужилац подноси тужбу из свих разлога прописаних Законом о управним споровима, а заснива је на наводима да тужилац, као послодавац, није могао уписати податке о посебном стажу подносилаца приговора у њихове радне књижице, јер је за унос тих података овлаштен Федерални завод за ПИО/МИО, на основу члана 8. Уредбе о критеријима, начину и поступку признавања временаведеног у одбрани Босне и Херцеговине. Указује да и Федерални завод ПИО поступа на основу увјерења која издаје Министарство одбране БиХ, поступајући по захтјеву заинтересованог лица, односно носилаца права. Тужилац наводи да је у радним књижицама подносилаца приговора евидентиран посебан стаж, због чега је, на основу тако евидентираног стажа, донио рјешења о плати подносилаца приговора, а не рјешења о престанку радног односа ради одласка у пензију, како се то наводи у оспореном рјешењу. Како тужилац није извршио упис, самим тим није у могућности ни да поступи по оспореном рјешењу Агенције за заштиту личних података БиХ, па предлаже да се одржи јавна расправа, јер је, између осталог, тужени прекорачио границе својих овлаштења, и на основу резултата да се тужба уважи, поништи оспорено рјешење и предмет врати на поновни поступак.

У одговору на тужбу од 07.3.2016.године Агенције за заштиту личних података БиХ и подносиоци приговора, као заинтересована лица, су предложили да се тужба одбије.

Суд је испитао правилност и законитост побијаног рјешења у границама члана 35. Закона о управним споровима БиХ („Службени гласник БиХ“ број: 19/02, 88/07, 83/08 и 74/10), па је одлучио као у диспозитиву пресуде из следећих разлога:

Према образложењу оспореног акта, Агенција за заштиту личних података је усвојила приговоре подносилаца, јер је утврдила да подносиоци нису дали сагласност за упис података о посебном стажу у радне књижице, па је дошло до незаконите обраде личних података у смислу члана 4. став 1. тачка а) Закона о заштити тајних података БиХ. Агенција је обавезала послодавца и Федерални завод за пензијско осигурање (у даљем тексту: Завод) да исправе чињенично стање проузроковано незаконитом обрадом личних података о посебном стажу подносилаца приговора.

Ова одлука тужене доведена је у сумњу приговорима тужбе.

Законом о заштити личних података („Службени гласник БиХ“ број:49/06), одредбама члана 4. до 21. уређени су основни принципи законите обраде личних података, а према члану 4. овог закона, контролор је, између осталог, обавезан да личне податке које прикупља обрађује на правичан и законит начин, да личне податке

које прикупља не обрађује на било који начин који није у складу с том сврхом, као и да личне податке обрађује само у мјери и обиму који је неопходан за испуњење одређене сврхе. У складу са чланом 6. истог закона, контролор личне податке може обрађивати без сагласности носиоца података ако, између осталих услова, врши обраду личних података у складу са законом или је обрада неопходна да би се испуниле надлежности утврђене законом, односно, ако је обрада личних података потребна за испуњење задатка који се врши у јавном интересу. Лични податак је, према члану 3. истог закона, свака информација која се односи на физичко лице на основу које је утврђен или се може утврдити идентитет лица.

Агенција је у предметном поступку утврдила да подносиоци приговора нису били упознати са уписом посебног стажа у радне књижице, те обавезала тужиоца да ове податке исправи, али није дала ваљане разлоге и основ из којих произилази овакво утврђење.

Наиме, упис податка о признатом пензијском стажу, судећи према фотокопијама радних књижица подносилаца приговора које се налазе у прилогу списка, је извршен од стране Федералног завода за пензијско осигурање, што је сагласно одредби члана 16. став 2. Правилника о радној књижици ФБиХ, („Службене новине ФБиХ”, број 42/00) број 01-2372/00 од 2. октобра 2000. године, важећег у вријеме издавања увјерења о признатом пензијском стажу. Из приговора које су подносиоци достављали Агенцији за заштиту личних података, произилази да су носиоци података увјерења доставили послодавцу, овдје тужиоцу, на његов захтјев из 2006. године, а ради регистрације припадника који су остварили право на посебан стаж из члана 94. Закона о пензијском осигурању, што указује да су носиоци податка знали да се ради о евидентирању податка о посебном пензијском стажу у и да су својом вољом предали увјерења о признатом пензијском стажу, али је нејасно шта тачно значи „регистрација” и да ли подразумијева упис података о признатом стажу у матичну евиденцију осигураника, односно у радну књижицу или просто евиденцију за потребе послодавца. Тужена није у поступку могла утврдити како је дошло до уписа података о признатом стажу у радне књижице носилаца, па је, код горе наведених чињеница, нејасан основ да се тужилац обавезе да исправи чињенично стање проузроковано незаконитом обрадом података. Ово тим прије јер у спису нема акта на основу којег је тужилац затражио од носилаца податка достављање увјерења ради регистрације, није познат ни садржај тог акта, нити је предочен неки други доказ који би могао представљати чврст основ за закључак да је тужилац вршио незакониту обраду података, поготово код чињенице да је тај податак у радне књижице унесен од надлежног органа, Федералног завода за пензијско осигурање.

Према томе, за овај суд није јасно утврђена незаконитост обраде података код уписа податка о ратном стажу у матичну евиденцију осигураника, јер није расвијетљена околност под којом су носиоци податка доставили увјерења о признатом пензијском стажу свом послодавцу, као и податак када и на основу чијег захтјева је извршен упис, имајући у виду да су управо подносиоци приговора својевољно доставили увјерења о признатом стажу свом послодавцу. Ова чињеница је од утицаја за одлучивање да ли је Завод извршио упис податка неовлаштено или је сагласност дата од носилаца податка, у поступку прикупљања доказа о признатом пензијском стажу, коју је вршио послодавац.

Како оспорено рјешење не саржи ваљане и јасне разлоге о овим чињеницама, ваљало је уважити тужбу и оспорени акт поништити, примјеном члана 37. став 1. и 2. Закона о управним споровима БИХ, а предмет вратити на поновно рјешавање ради утврђења чињеница које су битне за доношење одлуке у овој правној ствари.

ЗАПИСНИЧАР

Станка Ђеклић

